

POSTANOWIENIE

20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 20 września 2024 r. w Warszawie
zażalenia G. B.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 31 stycznia 2024 r., I CSK 4385/23,

w sprawie z powództwa G. B.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W.

o stwierdzenie nieważności ewentualnie nieistnienia ewentualnie o uchylenie

uchwał nr 4/2018, nr 5/2018, nr 6/2018,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 stycznia 2024 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną powódki G. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 marca 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w W. o stwierdzenie nieważności uchwał.

Przyczyną odrzucenia skargi był przedmiot zaskarżenia, nieosiągający wymaganej wartości 50 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.).

Od postanowienia Sądu Najwyższego powódka wywiodła zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Wyczerpujący i zamknięty katalog zażaleń do Sądu Najwyższego został zawarty w art. 394¹ k.p.c. Zgodnie z tym przepisem zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie w trzech przypadkach: na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną, na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 394¹ §1 k.p.c.) oraz w przypadku uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 394¹ §1¹ k.p.c.). Oznacza to, że zażalenie wniesione do Sądu Najwyższego w jakimkolwiek innym przypadku należy uznać za niedopuszczalne.

Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajmował już w postanowieniach z 5 marca 2020 r. (III PO 8/19, niepubl.), z 8 sierpnia 2017 r. (II PZ 21/17, niepubl.), z 22 listopada 2017 r. (II UO 16/17, niepubl.), w których rozstrzygnął wprost, że nie można skutecznie składać zażaleń na postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. Pogląd ten Sąd Najwyższy powtórzył po wejściu w życie ostatniej nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących zażaleń w postanowieniach z 23 kwietnia 2021 r. (I CSK 318/20) oraz z 29 kwietnia 2022 r. (III CZ 127/22).

Na marginesie należy zaznaczyć, że do obowiązków Sądu Najwyższego dokonującego wstępnej oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej należy weryfikacja prawidłowości podania wartości przedmiotu zaskarżenia tą skargą. Sąd ten jest nie tylko uprawniony, lecz wręcz zobowiązany do sprawdzenia wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Najwyższy może stwierdzić, a następnie ustalić i przyjąć w sposób wiążący, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest w rzeczywistości inna niż podana przez skarżącego. Nie jest to formalne sprawdzanie wartości przedmiotu zaskarżenia (według reguł przewidzianych w art. 25 k.p.c.), lecz kontrola dopuszczalności nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna (por. np. postanowienie SN z 15 marca 2023 r., III CZ 234/22). Weryfikacja przebiega na podstawie akt sprawy i nie wypełnia hipotez art. 25 i art. 26 k.p.c. (zob. np. postanowienie SN z 7 lipca 2021 r., I CSKP 139/21). Stabilizacja wartości przedmiotu sporu ustalonego według tych

przepisów ma bowiem na celu określenie właściwości rzeczowej sądu oraz opłat sądowych; w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną bada się natomiast jej dopuszczalność (zob. postanowienia SN z 25 listopada 2020 r., I CZ 65/20; z 9 października 2020 r., IV CZ 57/20).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[SOP]

[a!]